

Uçmak Üstüne

– HaticeEğilmez · 30 Mayıs 2011

İnsanoğlu için uçmak – bazı araçlarla hariç- hâlâ gerçekleştirilememiş bir hayal.

Kuşlar gibi kanatlanmak ya da yerçekimini yenip havalanmak henüz mümkün değil bizler için. Fakat pek çok insan eminim rüyalarında uçuyordur.

Ben de rüyalarında uçanlardandım. Bu rüyalar benim için oldukça önemliydi. Semavi yolculuklara çıkmak yorgun ruhumun tesellisi gibiydi. Uçmak rüyada da olsa güzeldi.

Kanatlanmaktan ziyade havalanırdım ben. Yani yerçekimi yokmuş gibi bir anda havada bulurdum kendimi. Dolaşır, dolaşırdım gerçekte hiç varamadığım ufuklarda.

İnsanları yargılamayı hiç sevmem. Geriye dönüp baktığımda neredeyse hiç kimseyi yargılamadığımı fark ettim. Herkesi olduğu gibi kabul eden, hatta çarçabuk benimseyen bir yanımda var. Nedense başka insanlar benim gibi düşünmüyorlar. Aklım erdi ereli onların bu anlaşılması güç yanları dikkatimi çekmiştir. Karşı tarafa hiç savunma fırsatı vermeden sürekli saldıran, hata kollayan kişileri kınamışımdır hep. Fakat kınamam çoğunlukla yargılanmaktan kurtaramamıştır beni. Özellikle de dalgın ve bol falso veren biri olmam nedeniyle benle çok uğraşanlar oldu.

Gün içinde böyle bir duruma düşüp ruhen rahatsız edildiğimde o gece kesinlikle uçarak terk ederdim bir müddet yeryüzünü. Belki de bir içsel tepkiydi bu. Benliğimin adaletsizlikler karşısındaki isyanıydı.

Öyle fazlaca yükselmezdim de. Makul bir yükseklikte dolanırdım, sonra güvenli bir iniş yapardım. Bütün uçuş rüyalarım böyle huzurla başlar, huzurla son bulurdu.

Bir gün yine bir rüya gördüm.

Rüyamda hava kararmak üzereydi. Eve yetişmeye çalışarak hızlı hızlı yürüyordum. Etrafımda çocuklar oyun oynuyorlardı. Birdenbire kavgaya tutuştu bu çocuklar. Mesleğimin verdiği bir özellik midir, kişiliğimle ilgili bir hal midir bilmem. Böyle manzaralarda hemen müdahale ederim. Fakat eve geç kaldığım için ilgilenmedim onlarla. Hızlıca yürümeye devam ettim. İçimde tarifsiz bir telaş ve yetişememek endişesi vardı. Yürürken birden yine havalandım. Alışık olduğum bir haldim bu benim için. Önceleri hiç korkmadım. Fakat bu sefer yükseğe doğru gidiyor, geri dönemiyordum. Sanki boşluktan bir güç beni yukarı doğru çekiyor gibiydi. Yere inmeye çalıştıkça o gizli güç beni çekiyor, çekiyordu. Tam o sırada uyandım, yani giderken.

Sabah ilk işim rüya tabirleri kitabıma bakmak oldu.

Eyvah o da ne? Meğer böyle uçarken geri dönememek ecelin gelişiyi yorumlanıyormuş. Daha doğrusu o kitapta öyle yazıyordu. Neyse bu tabir gerçekleşmedi. Çünkü yıllar oluyor bu rüyayı görelim...

Böylelikle benim hoş uçuş rüyalarım biraz ara verildi. Ne kadar eleştirsem de dünyayı çok seviyor olmalıydım. Gidip de geri dönememek korkutmuştu beni. Kendi kendime gülüyordum bir yandan.

Bıçakla kesilmiş gibi sona ermişti benim semavi yolculuklarım.

Asla bir daha uçmam sanıyordum düşerimde. Fakat yanıltılmışım. Bir gün hasta gördüm kendimi rüyamda.

Akrabalarımızdan bir aileye rica ettim beni hastaneye götürsünler diye. Bin bahane, bin özür...

Götüremeyiz dediler. Ben de kendim gitmek istedim. Yürümeye başladım. Telaş içindeydim yine.

Yürürken başladım uçmaya. Bu sefer de bir güç beni göğe doğru çekiyor gibiydi. Yavaş yavaş giderken aklım yerdeydi oysa. Bir türlü dünyayı terk etmeyi kabullenemiyordum. Ne çok hevesim, muradım vardı kavuşulacak. Geri dönmek istiyordum.

Aklıma oğlum gelmişti. Onu bırakıp gitmek ağırıma gidiyordu. Fakat arşa doğru yolculuğum devam ediyordu.

"Ah!" diyordum içimden. "Bir ağaç olsa da dallarına tutunup insem."

Dünyaya bağlılık böyle bir şey işte...

Korku ve geri dönmek isteğiyle gidiyordum.

Rüyaların en güzel yanlarından biri de uyanırken imkânsız olan hadiselerin rüyalarımızda gerçekleşebilmesidir.

Tam ümidimin bittiği yerde bir ağaç ortaya çıktı. Dalları arşa kadar uzanan, kökleri dünyada... Hemen tutundum dallarına. Yavaşça yere indim.

Yeryüzüne indim inmesine ya! Neresindeydim acaba yeryüzünün? Sevdiklerimden ve evladımdan çok uzak bir yerde olabilirdim.

Üzüntü içinde gezinirken bir çocukluk arkadaşım ile karşılaştım. Nerede olduğumuzu sordum ona. Eve çok yakın bir yerdeymişim. Fakat arkadaşım beni gördüğünde korktu. Öldüğümü ve geri gitmem gerektiğini söyledi.

Kendime baktım. Bir gaz bulutuna benziyordum. Oldukça tuhaf bir histi bu. Gerçekten ölmüştüm galiba. Ölmüştüm fakat geri dönmüştüm. Dost meclislerinde dedikodusunu ettiğim, fani diye küçümsediğim dünyadan ayrılamamıştım.

"Hemen evime gitmeliyim. Oğlumun yanına..." diye düşündüm rüyamda.

O zamanlar küçücük bir çocuğu oğlum. Anneye ne çok ihtiyaç duyarız o yaşlarda.

Çocukluğumu hatırlıyorum. En büyük kâbusumdu annemden ayrılmak.

Arkadaşım evimi tarif etti. Hemen yola koyuldum.

Biraz sonra işte kendi sokağımızdaydım. Çocukluğumun geçtiği o sokakta. Dönüp dolaşıp yeniden yerleştiğim, oğlumun da büyüdüğü o sokakta.

Beni görenlerin bazıları çok korktu. Gidip de geri gelen birini gördüğü için... Bazıları sevindi.

Yaşlı ve oldukça dindar bir komşumuz bu olayı bir mucize olarak değerlendirdi. Beni kimsenin görmemesi gerektiğini söyleyip evine götürmek istedi.

Fakat ben, bir eve girmem gerekirse bu kendi evim olmalı, diye düşünerek evime doğru yürüdüm.

Kapımızın ziline bastım.

Bu sahneyi ömrüm oldukça unutmayacağım.

Oğlumun küçükken bir huyu vardı: Kapı çalındığında perdenin altına girip kimin geldiğine bakardı. Yine aynı hareketi yapıp perdenin altından dışarı baktı. Beni gördüğünde: "Annem gelmiş. Ben demedim mi annem ölmedi diye? İşte geri döndü."

Tam burasında uyandım rüyanın. Sabaha kadar ağladım sonra. Beni ağlatan şey oğlumun sözleriydi. Bir de perdenin arkasından bana bakışı.